

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **A.A.**, zast. Mgr. Evou Holou, pracovnící Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, Praha 9, adresa pro doručování: sady Pětatřicátníků 33, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**, Odbor konzulárních koncepcí a metodiky, se sídlem Loretánské náměstí 5, Praha 1 - Hradčany, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2011, sp.zn. 300467/2011-KKM,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26.1.2011 sp.zn. 300467/2011-KKM a rozhodnutí Zastupitelského úřadu České republiky v Alžíru ze dne 18.11.2010 o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 8.11.2010 o udělení víza se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Evy Holé, pracovnice Organizace pro pomoc uprchlíkům.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 17.3.2011 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 56 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu“) číslo ALGI201011080002 ze dne 8.11.2010 a rozhodnutí zastupitelského úřadu Alžír shledáno v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bod iv) nařízení EP a Rady č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

Žalobce v žalobě namítá, že byl zkrácen na svých právech, napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 2 odst. 1 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 56 zákona o pobytu.

Uvádí, že dne 16.11.2008 uzavřel sňatek s paní L.B. (nyní A.), společně se rozhodli žít v ČR, a žalobce se tedy opakovaně od roku 2008 snaží získat vízum ke vstupu, aby jejich manželský život mohl být realizován. S odvoláním na ust. § 56 odst. 4 zákona o pobytu v platném znění k datu podání žádosti (nyní § 20 odst. 5 téhož zákona) tvrdí, že jsou v něm taxativně uvedené důvody, které mohly vést k zamítnutí jeho žádosti jako cizince, který je rodinným příslušníkem občana EU(ČR) a tyto důvody cituje. Zastupitelský úřad však ve formuláři o zamítnutí žalobcova víza žádný z těchto důvodů neuvedl, pouze pod kolonkou „jiné důvody“ (ve francouzském jazyce) uvedl, že žalobce sňatek uzavřel účelově, jeho vztah s manželkou neodpovídá běžným zvyklostem a v řízení nebyla prokázána autenticita sňatku. Žalobce namítá, že důvody neudělení víza nemohou být jiné, než jaké stanoví zákon o pobytu, resp. vízový kodex a tyto pak ani neumožňují zamítnout rodinnému příslušníku občana EU vízum jen z důvodu, že vztah neodpovídá blíže nespecifikovaným normám, jak „běžně“ lidé uzavírají sňatky a poznávají se. Žalobce závěrem připomíná, že v případě rodinných příslušníků občanů EU je navíc prolomena zásada, že na udělení víza není právní nárok, neboť tato kategorie osob má při splnění administrativních podmínek nárok na udělení víza (odkaz na rozsudek ESD /nyní Soudní dvůr EU/ Komise proti Španělsku, věc C-503/03), a toto právo vyplývá zejména z článku 5 a 6 výše citované Směrnice, což žalovaný vůbec nevzal v potaz. Postupem zastupitelského úřadu se navíc již v minulosti zabýval Veřejný ochránce práv a v celém procesu shledal řadu pochybení. Přesto žalovaný- Ministerstvo zahraničních věcí napadeným rozhodnutím uvedenou nezákonnost a neústavnost nenapravilo a to bez řádného přezkumu, kdy porušilo nejen předně uvedené ustanovení zákona o pobytu, ale i shora uvedené články Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Z těchto důvodů se tedy žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 29.7.2011 bylo Městskému soudu v Praze doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, v němž uvádí, že tuto žalobu považuje za bezpředmětnou a z pohledu současného právního a skutkového stavu za nedůvodnou, neboť od jejího podání došlo k zásadní změně poměrů. Manželka žalobce v jeho zastoupení podala žádost k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b zákona o pobytu a dne 19.4.2011 bylo žalobci toto povolení uděleno. V průběhu tohoto řízení žalobce opětovně podal žádost o udělení víza k pobytu do 90 dnů (ALGI201105110006) a na základě všech dostupných informací Velvyslanectví ČR v Alžíru rozhodlo dne 24.5.2011 ve prospěch žalobce a toto vízum taktéž udělilo. Žalovaný uzavírá, že plnění, která se žalobou požadují nelze nařídít, neboť již neexistuje jak právní, tak faktický stav popsáný v žalobě a žalobce se tak nemá čeho domáhat. Navrhuje s odkazem na ust. § 87 odst. 1 a 3 s.ř.s., aby soud žalobu zamítl.

Žalobce podal prostřednictvím své zástupkyně dne 23.8.2011 repliku k vyjádření žalovaného, v níž uvádí, že se v jeho případě jedná o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), jejímž předmětem je zejména přezkum zákonnosti správního rozhodnutí. Žalobce se tudíž nedožaduje žádného plnění, ale toliko soudního přezkumu. Hlavní námitka

žalovaného o následném faktickém a pro žalobce příznivém vývoji tedy nemůže být relevantním argumentem k přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce uvádí, že žádost o udělení víza byla zamítnuta s tím, že jeho manželství je účelové - kolonka „jiné důvody“ na formuláři ze dne 18.11.2010. Na tomto formuláři zastupitelského úřadu Alžír je přitom vyjmenováno pět zákonem stanovených důvodů, žádný z nich však není zaškrtnut jako důvod neudělení víza, a tak již zastupitelský úřad rozšířil nezákonně taxativně stanovené důvody k zamítnutí víza. Později sice došlo k výtce tomuto úřadu, avšak jen ve smyslu, že se tento dopustil pochybení, když žalobce o zákonných důvodech neudělení neinformoval a věcně bylo jeho rozhodnutí shledáno správné, žalovaný hovoří o účelově uzavřeném manželství, přestože v době rozhodování správního orgánu nebyla tato skutečnost uvedena mezi důvody, pro které bylo možno vízum zamítnout.

Pouze ze správního spisu (když v rozhodnutích není explicitně uveden a jeho použití nebylo nikde zdůvodněno) pak žalobce vyvozuje, že správní orgány zřejmě jeho žádost zamítali z důvodu, že by „osoba mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek“. Uzavření účelového manželství však nelze zaměnit s výhradou veřejného pořádku. Na vstup a pobyt rodinného příslušníka občana EU se vedle zákona o pobytu cizinců v předmětné době vztahovala především Směrnice 2004/08/ES, která mezi výhradou veřejného pořádku a zneužitím práv striktně rozlišuje (viz rozhodnutí NSS sp.zn. 3 A 4/2010 ze dne 26.7.2011). Každopádně v rozhodnutí chybí řádné odůvodnění hrozby veřejnému pořádku.

Žalobce má za to, že správní orgány neunesly důkazní břemeno v tom, že by prokázaly, že žalobcův sňatek byl skutečně uzavřen účelově, tedy výhradně za účelem pobytu. Obě rozhodnutí stojí na domněnkách obecného rázu, bez podpory důkazy. Z pohovoru s žalobcem, i z úředního záznamu sepsaného s jeho manželkou však vyplývá, že žalobce by manželský život klidně realizoval v Alžíru, manželka že tam však žít nemůže, za jazykovou bariéru jistě nelze považovat dorozumívání se anglickým jazykem a i o okolnostech seznámení vypovídají oba shodně. Pochybnosti správního orgánu tak zůstaly pouze v rovině nedoložených spekulací.

Správní orgán pak v rozporu se zákonem vycházel z informací, které nejsou součástí správního spisu a jejich důkazní hodnota je tudíž diskutabilní – komise vycházela podle žalobce zejména z vyjádření zastupitelského úřadu Alžír, jehož originál se však ve spise nenachází. Není z něj tudíž patrné, kdo jej napsal a činil úsudky o psychickém zdraví žalobce, jeho výpovědi a rovněž není zřejmé, z čeho je činěn závěr o špatné finanční situaci žalobce a v poslední řadě vyjádření zastupitelského úřadu dokonce odkazuje na anonym, který taktéž není součástí spisu.

Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí následující podstatné skutečnosti:

Z oddacího listu Úřadu Městského části města Brna, Brno-střed ze dne 19.1.2009 vyplývá, že žalobce a jeho manželka uzavřeli sňatek v Tebesse v Alžírsku dne 16.11.2008.

Žalobce podal žádost o udělení schengenského víza 8.11.2010 jako rodinný příslušník občana České republiky/Evropské unie u zastupitelského úřadu v Alžírsku. Ve spise je založena kopie úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 4.10.2010 byl pod č.j. KRPL.41910-1/ČJ-2010-180512, který byl sepsán s manželkou žalobce, patrně ohledně předchozí žádosti. Ta mj. uvedla, že se s žalobcem seznámila na internetu, viděli se i přes

SKYPE na počítači. Prvně naživo viděla žalobce v Tunisku v červnu 2008, když tam byla na dovolené s dětmi. Do Alžírsku poté odletěla v červenci 2008, byla tam 1 měsíc a tam se s žalobcem rozhodli pro uzavření manželství. Po vyřízení potřebných věcí do Alžírsku znovu odcestovala a svatba proběhla 16.11.2008. Celkem 6x se posléze marně pokoušela o získání víza pro manžela. Dne 1.2.2010 se obrátila na Ombudsmana a až z jeho zprávy se dozvěděla, že pravý důvod o neudělení víza je zřejmě e-mail z adresy J.H. ARS245rt@yahoo.com, a tento že informuje o tom, jak si žalobce vzala jen kvůli penězům. Závěrem uvádí, že s manželem hovoří anglicky (v minulosti podstoupila 2 kursy angličtiny), manžel že se učí česky a dále se dohovořují francouzsky pomocí slovníku.

Zastupitelský úřad v Alžírsku rozhodl 18.11.2010 tak, že žádost zamítl (rozhodnutí není ve spise v českém jazyce, toliko ve francouzštině, není zaškrtnut žádný s důvodů v něm prezentovaný pro zamítnutí žádosti), žalobce proti němu podal „odvolání“, resp. žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza dne 25.11.2010, kterou žalovaný obdržel 9.12.2010. Formulář s žádostí o vízum ze dne 8.11.2010 a kopie rozhodnutí Zastupitelského úřadu Alžír - vše ve francouzském jazyce, dále je založen taktéž výslech žalobce z téhož dne v jazyce anglickém.

V řízení o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení víza žalobci, evidovaném pod č.j. 300467/2011-KKM, byl vyhotoven záznam o posuzování věci, z něho plyne, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu nebezpečí, že dotčená osoba by při pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ve věcném zdůvodnění došel ZÚ k závěru, že žadatel uzavřel účelový sňatek za účelem získání pobytového oprávnění na území EU. Dále je v tomto záznamu reflektováno tvrzení žalobce o „několikaměsíčním vážném vztahu“ s tím, že je přímo použitelný vízový kodex, proveden rozbor čl. 21 odst. 1 tohoto kodexu a související čl. 35 Směrnice č. 2004/38/ES, rozbor skutkového stavu i stran předchozích žádostí a odkaz na pohovor se žadatelem a na Zprávu veřejného ochránce práv. Dle tohoto záznamu hlasovala pětičlenná komise dne 26.1.2011 jednohlasně pro nevyhovění žádosti žalobce. Skutkový stav je popsán tak, že žalovaný již posuzoval dvě žádosti žadatele. Z podnětu manželky žalobce pak šetřila ve věci i zástupkyně veřejného ochránce práv a smyslem jejího šetření bylo prozkoumat dodržení zákona při zamítnutí žádosti žalobce o vízum. Tato pak dospěla k závěru, že došlo k řadě pochybení jak na straně ZÚ Alžír, tak i žalovaného. ZÚ Alžír provedl pohovor s žadatelem a při svém rozhodování vzal do úvahy zejména, že: „žadatel potvrzuje, že o sňatek manželé usilovali již při svém prvním setkání v Tunisu, připouští, že jeho manželka měla v té době finanční problémy a problémy s bankou – toto vše že odpovídalo anonymu, který obdrželi a podle něhož si manželka žalobce měla vzít svého manžela za úplatu 7 tisíc euro. Žalobce přiznává, že pracoval nelegálně, nyní prý již pracuje v souladu se zákonem, nicméně neví, kolik si vydělává, na dotaz, kde se mu na kontě objevilo 250 tisíc DZD, odpovídá, že mu je dala vláda... jeho výpověď je rozporuplná a značně zmatená, dotyčný se projevuje jako psychicky nemocný člověk. ZÚ se domnívá, že sňatek byl uzavřen účelově – manželé se seznámili na internetu, o svatbě mluvili již při prvním setkání, nikdy nesdíleli společnou domácnost, nepřijali žádný společný finanční závazek, žadatel by jako „obyčejný“ občan ADLR vízum zřejmě nezískal... I kdyby sňatek proběhl pouze za účelem získání víza (bez úplaty), je považováno toto jednání za protizákonné.“ Komise uzavírá, že pokud byl obsah informace dále ověřován, zejména při pohovoru s žalobcem, a účastníkům dána možnost před vydáním rozhodnutí se k jeho podkladům vyjádřit, lze za jeden z podkladů užít i anonymní emailové udání, jak se stalo i v této věci.

Žalovaný pak pod č.j. 300467-4/2011-KKM vydal dne 26.1.2011 napadené rozhodnutí, ve kterém žalobcovu žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza podle § 56 odst. 6 zákona o pobytu zamítl a rozhodnutí zastupitelského úřadu Alžír shledal v souladu s vízovým kodexem s odůvodněním, že zastupitelský úřad Alžír důkladně posoudil, zda žadatel nepředstavuje riziko pro přistěhovalectví (čl. 21 vízového kodexu), je oprávněn zjišťovat, zda uzavření manželství nebylo pouhým prostředkem k získání práva pobytu na území a posoudil tak rizika s tím spojená v duchu bodu 28 preambule Směrnice 2004/38/ ES a dle jejího čl. 35 a v souladu s doporučeními Komise definoval určitá kritéria poukazující na to, že sňatek byl uzavřen výlučně za účelem obejít vnitrostátní právní předpisy upravující přistěhovalectví. Žalovaný uzavřel, že po vyhodnocení spisové dokumentace, a z nich vyplývajících postojů obou manželů a jejich motivace k uzavření manželství, dospěl k závěru, že neudělení víza je věcně správné a za zásadní zjištění ZÚ Alžír považuje zejména okolnosti, za nichž se manželé seznámili a poté uzavřeli manželství, vyhodnocení důkazů vedoucích k uzavření manželství a existenci jazykové bariéry.

Dle Záznamu ze dne 27.1.2011 dospěl žalovaný v tomto řízení k závěru, že ZÚ Alžír se v řízení o udělení víza dopustil vážného pochybení, když svoje rozhodnutí založil na odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že by dotčená osoba při pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a žalobce neinformoval o zákonných důvodech neudělení víza, což není možné nahradit vysvětlením věci ve věcném odůvodnění. Absencí odůvodnění tak zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. I přes dodatečnou nápravu tohoto pochybení vystavením nového rozhodnutí ZÚ nepoužil formulář pro oznamování zamítnutí žádosti o udělení víza odpovídající platné metodice (tzn. v době rozhodování ZÚ platný formulář). Odbor konzulárních koncepcí a metodiky nicméně dospěl k závěru, že hodnocení ZÚ Alžír je věcně správné a v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. a) bod vi) vízového kodexu.

Veřejný ochránce práv sdělil dne 4.5.2011 Velvyslanectví České republiky v Alžírsku, že v mezidobí byl informován, že ke dni 20.4.2011 bylo žalobci odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra uděleno povolení k přechodnému pobytu pro rodinného příslušníka občana EU. V takovém případě mu musí být rovněž tímto odborem vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí tohoto povolení. S ohledem na tuto skutečnost ombudsman šetření ukončil a udělení přechodnému pobytu žalobci vzal jako potvrzení svého názoru o tom, že manželství žalobce nebylo uzavřeno s cílem získat vízum k pobytu na území České republiky.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). O žalobě rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť obě strany s tímto vyslovily souhlas – žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené soudu dne 25.8.2011 a žalovaný mlčky (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze, vázán žalobními důvody, posoudil věc takto:

Soud předně uvádí, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobním námitkám skutečně neuvedl žádné relevantní argumenty a jeho domněnka, že díky následnému pro žalobce příznivému vývoji, který ale nastal rozhodnutím jiného správního orgánu, je žaloba bezpředmětná, nemá oporu v zákoně. Žalobce se žalobou domáhá soudního přezkumu

zákonnosti podle s. ř. s. a ten v ustanovení § 75 odst. 1 říká, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z tohoto důvodu nemohla být námitka žalovaného o bezpředmětnosti a z pohledu současného skutkového a právního stavu nedůvodnosti žaloby shledána důvodnou, když nadto ust. § 87 odst. 1 a 3 s.ř.s. na dané soudní řízení nedopadá vůbec, a soud tak musel žalobu věcně přezkoumat.

Soud se ztotožnil s námitkou žalobce, že účelovost jeho sňatku nebyla v řízení před správními orgány dostatečně prokázána, a protože (jak již shora uvedeno) žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nepřispěl žádnými relevantními argumenty, vycházel především ze zdůvodnění pětičlenné komise KKM ze dne 26.1.2011, neboť žádné další rozhodnutí ve správním spise (tedy ani napadené rozhodnutí), krom obecných tvrzení, konkrétní odůvodnění neobsahuje.

Správní orgány konstatují účelovost uzavřeného manželství a jako zásadní pro toto tvrzení považují zjištění ZÚ Alžír o okolnostech, za nichž se manželé seznámili a uzavřeli manželství, vyhodnocení důkazů, které vedly k uzavření manželství a existenci jazykové bariéry. Jak však soud shledal, žádné z těchto zjištění ZÚ Alžír nemá ve správním spise valnou důkazní oporu.

Správní orgány vycházely v podstatě jen z výpovědí žalobce a jeho manželky z předchozího řízení o obdobné žádosti a z jejich vzájemného porovnání. Je však třeba poznamenat, že v případě výpovědi žalobce obsahuje správní spis pouze kopii anglického zápisu (stránka a půl výslechu), se škrtnutím a vpisy, podepsanou nečitelným podpisem, kterou si navíc žalovaný ani nenechal úředně přeložit do českého jazyka. V případě žalobcovy manželky pak sice jde o Úřední záznam o podání vysvětlení u Policie ČR, KRP Libereckého kraje, v českém jazyce, ovšem taktéž se jedná pouze o kopii, kterou podepsala pouze vyslychaná a podpisy osob přítomných na této kopii zcela chybí. Vypovídací hodnota takovýchto záznamů (v případě žalobce neopatřených ani jeho podpisem, v případě manželky podpisem úředních osob) je těmito fakty pochopitelně značně oslabena a nelze vyloučit, že tímto postupem může dojít k nepřesnostem v záznamu učiněných výpovědí a do jisté míry mohou vysvětlovat i případné drobné rozpory ve výpovědích obou manželů.

Dále je třeba poukázat, že žalobce i jeho manželka shodně uváděly některé skutečnosti, které by mohly značně oslabit předpoklad, že se jednalo o manželství uzavřené účelově – např. délka pobytu manželky v Alžíru, opakovaná návštěva, soudu se nezdá nic divného na seznámení se přes internet, který v dnešní době často slouží i k tomuto účelu a existenci jazykové bariéry nespátřuje v dorozumívání se mezi manžely anglickým jazykem. Krom obou výpovědí manželů už správní spis v podstatě žádné další důkazy neobsahuje. Takovýto důkazní materiál je tudíž natolik nedostatečný, že jen těžko může odůvodnit jakýkoliv závěr o účelovosti či neúčelovosti manželství a nájisto z nich vyvozené závěry žalovaného o jeho účelovosti tak nemají ve spise dostatečnou oporu a jeví se jako značně nedůvěryhodné. Důkazní nouzi pak dokládá i fakt, že žalovaný při svém rozhodování do určité míry vycházel i z anonymního udání podaného na manželku žalobce prostřednictvím elektronické pošty. Ani toto udání však správní spis neobsahuje.

Ze spisu je dále zřejmé, že ZÚ Alžír při svém rozhodování o neudělení víza na formuláři rozhodnutí ze dne 18.11.2008 skutečně zřejmě opomněl zaškrtnout alespoň jeden z pěti možných důvodů zamítnutí žádosti, ovšem i tento dokument je ve správním spise pouze jako kopie, sice s úředním razítkem, zato bez jakéhokoliv podpisu, jedacího čísla a pouze ve

francouzském jazyce, jeho průkaznost a důkazní síla je tak oslabena, ač žalobce výslovně z těchto formálních důvodů jej nenapadá. I dle záznamu žalovaného ze dne 27.1.2011 toto rozhodnutí ZÚ Alžír založil na odůvodnění, že je důvodné nebezpečí, že by dotčená osoba (žalobce) při pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek a žalobce neinformoval o zákonných důvodech neudělení víza a odůvodnění zatížil vadou nepřezkoumatelnosti. Sám žalovaný uvádí, že i přes dodatečnou nápravu tohoto pochybení vystavením nového rozhodnutí ZÚ Alžír nepoužil v době jeho rozhodování platný formulář pro oznamování zamítnutí žádosti o udělení víza, ovšem ve spise žádné další rozhodnutí (ani kopie) není a z té již zmíněné ve francouzštině lze jen těžko usuzovat, zda se jedná o rozhodnutí původní, či o to již opravené na nesprávném formuláři.

Žalobci je nutno přisvědčit i v tom, že nelze směšovat důvody zamítnutí žádosti o vízum. Jedním důvodem může být, že žadatel představuje hrozbu pro veřejný pořádek, vnitřní bezpečnost, veřejné zdraví (viz záznam z 27.1.2011), a to ve smyslu ust. § 56 odst. 4, resp. odkazu k § 9 odst. 3 písm.b) bodu 1, resp. písm.a) bodu 4., jiným důvodem je zneužití práva k pobytu rodinných příslušníků občanů EU uzavřením účelového sňatku (obejití právní úpravy pobytu cizinců podvodným jednáním), s účinností k 1.1.2011 důvod uvedený v ust. § 20 odst. 5 písm. e) zákona o pobytu, aplikovaný na základě přímého účinku vízového kodexu. V tomto směru lze plně odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3As 4/2010, na který poukazuje žalobce v replice.

Soud proto uzavírá, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí (ať už účelovost nynějšího manželství žalobce, nebo že dotčená osoba /žalobce/ by při pobytu na území mohla ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek) nemá za současné situace oporu ve správním spise (§ 76 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., které spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Jiné náklady vynaložené v souvislosti s tímto řízením ze soudního spisu nevyplynávají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu